

MARIÁNSTVÍ II. DÍL - OD EVY K MARIÍ; MARIÁNSTVÍ OD ÚSVITU VĚKŮ; PRVNÍ STOPA LÁSKY ČISTÉHO ŽENSTVÍ

Karel Funk

Sestoupili jsme s výše nebes z původní božské všeduše, abychom na vybrané planetě Zemi naplnili veliký úkol lidství. V každém evolučním kruhu není jen to, co bylo na počátku věků. Podle plánu nekonečné evoluce se přičleňují další stupně a hodnoty, aby se život projevil ve svých nekonečných možnostech a variacích.

Na věčně hučících kosmických stavech jsou tkány osnovy, kde se vytvářejí i korále s vlastním individualizovaným tvarem, lidská Já. Každým tímto niterným útvarem prochází nit - nekonečné božské bytí - na které se má korál posouvat stále dál. Každý korál si přinesl hvězdné spektrum, i když sestoupil do pozemských temnot a vichrů. Zář mnoha korálů potemněla a uhasla dříve, než dospěly nové rodné hroudy. Zprvu jen dva korále měly dostatek ohnivého třpytu, aby přežily ve tmě hmoty, která je v sebe pojala. Byl to ryzí korál Adamův a Evin, který měl dostatek ohně, aby zažehl další život v kolébce zemského pokolení. Tyto dvě bytosti byly nejsilnější a sestoupily sem z předzemského vývoje s velkým a vznešeným úkolem.

Do připravených tělesných schrán, které už předím na Zemi zrály přirozeným biologickým vývojem, vstoupily nejprve tyto dvě živoucí individuality. Duše, která na počátku věků v Evě zaplanula, oslepena zprvu paprsky žáru věčnosti, je nyní ujařmena chladem a vlhkostí Země. Přijala její tíži a dala jí vsát svůj dřívější niterný žár. Vlna po vlně onoho žáru opadávaly, jen v niterné svatyni zůstal jejich zbytek jako malý plamen. Tak jako chladla před tím Země, chladlo nyní i Evino nitro. Její původní smysl pro věčnou lásku se nyní spojil se zvířecím já pozemského těla, které bylo jeho zbytkem oživeno v člověka Země. Měla se vytvořit nová forma lidství, které se teprve rodilo ze zvířecího. Sestoupivším Já oživená živočišná těla tak nastoupila dlouhou pouť v prachu a potu Země. ("Synové nebes pojímali dcery Země" - takto to vystihuje Písmo.) Ono zvířecí, které bylo již dříve zladěno s celou zemskou přírodou, nabylo vrchu nad božským. I stála tu Eva s Adamem, odchovanci ohňů božích říší, v pozemské přírodě, sice harmonické, pro ně však pusté. Eva, pozemský nováček, čistá a bez poskvvrny, se bolavě rozhlížela pod stromem poznání tohoto pozemského ráje. Jeho žhavé slunce, které nyní vídávala, bylo pouhým stínem oproti někdejšímu Slunci věčnosti. Oči věčnosti, zvyklé zřít boží žár, byť nechápající a dětsky snící, se uzavíraly a lidské oči teprve přivýkaly temnotám hmotného okolí. Aby mohla svobodnou volbou počít veliký úkol samostatného vývoje člověka Země a bděle pozorovat zemské okolí, musely se zamlžit a pak zcela zavřít její oči duchovní. A to byl pád Evy.

Vývoj teprve počínal a ono božské nemohlo ještě obstát v hlubinách přírody, stvořené pro člověka. Ta však nebyla stvořena k jeho záhubě, ale k zocelování ve

velkém úkolu: průchodem tmou bude muset zbystřovat své smysly a nabývat zasloužené svobody, vzhlížet skrze noc k božskému Světlu. To má jednou být vnímáno s bdělou dospělou samostatností, ne již jen dětsky snivě. Evin duch, ponořený snivě do hmoty, jí byl zavalen a skomírající světlo věčnosti se v něm již jen slabě odráželo, jako z černého démantu. Její vědomí, tento blažený kojeneček lidské evoluce, nebylo tehdy ještě plně zodpovědné za své činy. Proto i to, co nazýváme prvotním hříchem, nebylo tehdy ještě skutečným hříchem. Takto to bylo poznáno teprve budoucími pokoleními. Eva stála u zrodu vývoje, kterým její černý démant, zasazený do země, bude krystalizovat a spět ke kráse démantu s jasným leskem paprsků věčnosti. Všechny barvy spektra budou muset budoucí pokolení ze svobodné vůle poznat, až se oblohou lidstva rozklene nehasnoucí duha všech barev.

Nyní však Evu ozařovalo jen světlo bengálů lidsko-zvířecího plození. Její duchovní Já snilo ve zbytcích duchovna sen nadsmyslové lásky. Majíc nyní však i nižší já jakožto dcera zemské hroudy, mohla jednat jinak, než jednala? Naplnila první krok vývojového plánu a vstoupila do kruhu temnoty. To, co v ní doutnalo z duchovna jako bezvědomá božská potence lásky, co mělo svatou a neposkrvrněnou moc božského Prazákladu, zůstalo vnitřní, ale neovědomělou jiskřičkou lásky na dně temnoty, odleskem slunečního svitu v černém démantu, který nevrhá barvy, ale je jen bezvědomým zrcadlem svého okolí. Takzvaný pád byl učiněn, ale současně v něm počala předlouhá evoluce hvězdného semene v zemském prachu a potu. Pokolení Adama a Evy musí projít hlubinami temnot, aby na své trnité cestě vysálo všechny kladné hodnoty.

Postavení Evy v lidském vývoji bylo dvojí: na jedné straně uzavírala vývoj nevědomého duchovního tvoření a na druhé straně otevírala kolo vědomého, viditelného, smyslového tvoření lidské rasy. Byla poslední bytostí staré rajske doby i první, která přijala princip Země. Byla první matkou Země, která si přinesla z výšin božskou lásku, kterou nyní plodila nevědomě v ráji, a zároveň byla svým tělem ponořena do noci své hmotnosti, kde zrál vedle božského plodu i plod lidsko-zvířecí. Plodem božské úrovně byl Abel, plodem zemským byl Kain. Eva tak byla mezníkem lidské evoluce - první matkou nové doby. Následující matky již nepoznaly rajske lásku, tvořily skrze hmotu. Proto si Eva do budoucnosti pronášela onu mentální stopu lásky čistého ženství. Vstoupila do hmoty s vědomím božství, ač jen dětsky snivým. Ti následující již zapomněli vstupem do hmoty na sen božské lásky a nořili se do stále hustší clony vůči nadsmyslů. Duchovní zrak sice ještě dlouho zřel zpět na vidiny duchovního bytí, ale duch spal, ponořen do zvířecí duše, ve které stále silněji planuly bengály smyslnosti. Světlo nebes se tak stávalo vzpomínkou a hmota země realitou. Duchovní těla se halila do vlivů pozemskosti.

Zatímco Eva prožívala smyslovou lásku jako ryze přírodní akt, bez smyslné vášnivosti, to je animálně ale ne smyslně, vyvíjela se astrální těla dalších lidí stále smyslněji ve výhni luciferské vášnivosti. I to bylo zprvu pákou lidského vývoje, aby byl vytvořen základ citění, jehož pozdější přepracovávání a zušlechťování

přinese člověku nové kvality. Eva zůstávala předobrazem budoucí Isidy a pak Marie.

Egyptská Isis žije již v prostředí a době plného rozvinutí smyslné živočišné citivosti, sama však odvrhuje daleko od sebe veškerou sexualitu. Chce jít sama v duchovní i tělesné čistotě k Bohu. Miluje jemný přísvit chrámů, posvátné vůně a svit věčných lamp na obětištích. V mystických stínech chrámů se odpoutává od těla a stoupá svým čistým duchem k výším. Její oči jsou čisté jako hvězdy a jasně planou věšteckou extází. Protože poznala jed smyslnosti, prchá před tělesností, které se bojí. Se smyslností zavrhuje však i pravou lásku a upadá do extrému úniku od pozemskosti. Úkol člověka však není být hned božským, ale jeho úkolem je vetkávat božské do lidství a dát mu smysl tvůrčí moci božské lásky.

Isis poznala záhubnost ohně vášnivé sexuality a proto se jí plně odřekla. Udusila všechny krátery marsických sopečných vzplanutí, otřásajících lidským nitrem, avšak užívala své volnosti ke zrání pouze svého ducha, zatímco ostatní museli pracovat v potu tváře. Poznala, že žije a zdokonaluje se na útraty ostatních. I to však byl nutný vývojový stupeň. Bylo však nutné postoupit dál a poznat i smysl mateřství, péče o domácí krb a soucitné lásky uprostřed lidského společenství.

Pozdější biblická Marie vstřebává všechny čisté esence moudré Isis, obohacené již i o mateřskou lásku a o mnohá další zasvěcení. To ji činí schopnou zrodit Ježíše. Její duch a duše je ono věčné panenské lůno, zbavené prvotního hříchu niterným oddáním se božské lásce a moudrosti. Opět ožilo odřeknutí se všeho smyslového pro boží, avšak se zkušeností mateřské lásky i lásky k nejvyššímu Bohu Otcí. Nevěděla, jak by měla sloužit Hospodinu co nejlépe, ale vkládala to do jeho nejvyšší Moudrosti. Naplněna božskou Láskou, nemohla myslet na lásku lidskou. Její touha ji nesla do nadsmyslna. Poznávala mysteria božského tvoření a nabyla síly uskutečnit jej sama ze sebe ve svém niterném bytí. Byla duchovní Pannou svým niterným cítěním. Tak mohla přijmout duchovní oplodnění božským Otcem. Nezáleží pak už na tom, zda člověk přijme lidské sémě vedle božského. Záleží jen na tom, zda dovede přijmout do nitra sémě božské. Jen tehdy neztrácí vnitřní panenství i je-li matkou, jako je nemohla ztratit Maria a zůstala věčnou pannou, i když porodila dítě, Ježíše. Neposkvrněné početí nespočívá v těle fyzickém. Je v duchu a duši. Kdo počal cokoli z Boha, počal neposkvrněně. Byla-li jeho mysl v Bohu, byla-li povznesena k trůnu nejvyšší Čistoty, byl Bůh oplodnitelem ducha i duše a onen duchovní proud semene si našel výraz v nástroji, jenž jeho úkol přijal na úrovni fyzické, hoden vlastní čistotou být nositelem semene božského duchovního oplodnění bytosti.

/Podle knihy KF - Epopej Mariánství - od božské Matky po víly; Posvátná místa, zjevení, sdělení. Nakl. Fabula, Hranice na Moravě, 2003/